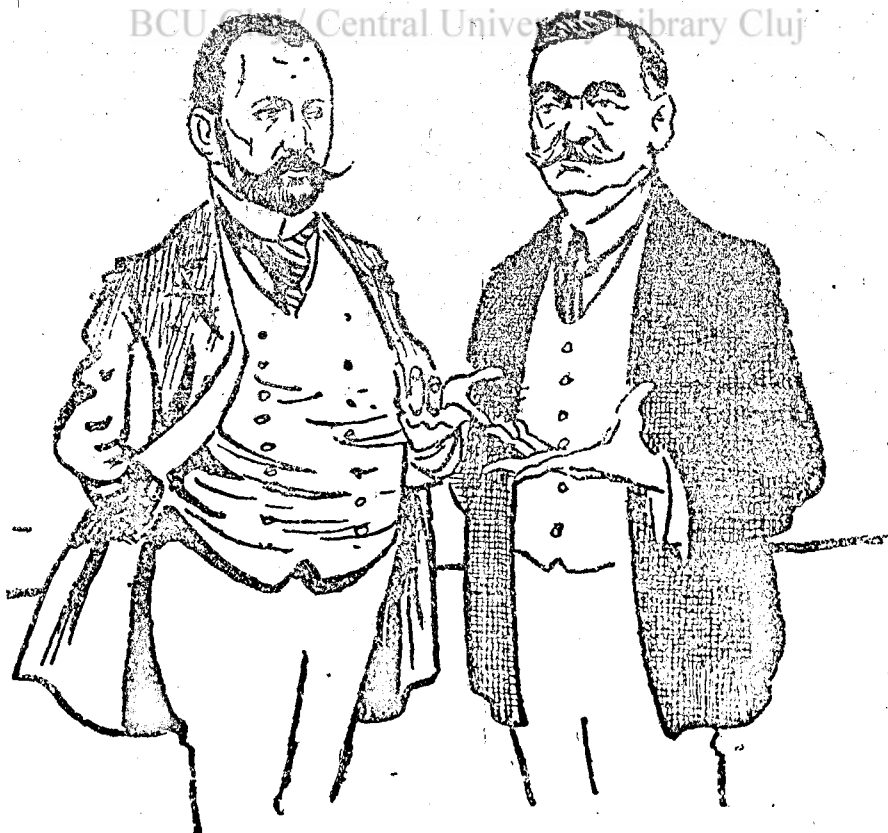

Redactat de NICU STEJEREL.
Redacția ARAD, Mikes Kelemen utca 8/10.
Toate manuscrisurile să se trimită la adresa aceasta.

Dragostea maghiară.

Contele Tisza a declarat că iubeste pe Români. *Telegramele.*

Contele Tisza: Vă iubesc așa de mult în cât vreau să vă înghit.
Teodor Mihali: Numai să nu te îneci...

Cucu la Silha.

Cucule, tu ști cînta,
Mergi nițel și la Silha,
La dascălul Ioan Stan
Să-ți dea și ție vr'un ban,
Că el capătă din gros,
Dela candidatul Plosz,
Să meargă prin șezători,
Să cumpere alegători,
El e corteșul lui Plosz,
Bată-l scîrnave mucos,
Noaptea a umblat prin sat,
Să deie și el vr'un sfat.
El e nălțuț și frumos
Așa ca un cîrtaboș.
Cînd se bagă el în școală,
In școlari se bagă boală.
Cucule cu glas înalt
Spune acestui dăranat
Să 'nvețe copiii bine,
Să nu fie de rușine,
Că cu sporul arătat
Poate merge la alt sat.
Sboară cucule 'n cires
Și cîntă și la chinez,
Că chinezul Jemberean
Cu capul plin de hirean
Toată noaptea a corteșit
Pentru Ploszu cel vestit,
El și cu ortacii lui
Fire-ar toți ai dracului.
Notarășul cu căruța
Gîndea că și caută drăguță,
Ca un grof se preumbla,
Și-alegători cumpăra.
Cîntă-le tu lor așa:
Să vă bată Precesta!
Să n'aveți noroc de bine
Numai de rău și rușine.
Să trăiți, să nu bolțiți,
Numai tot pe pat să fiți.
Cîți s'au vîndut pe rachie
Toți ai dracului să fie,
De acum pînă'n vecie!

Cucuveaua.

Cucu la Ticvaniul-mare.

Stă Cucu pe-un bolovan
Și cîntă cătră Ticvan,
Să-i învîrtă puțin fusu
Și lui nenea, popa Rusu,
Că prea tare s'a lăsat
Și de tot s'a lăpădat
De creștinii săi din sat!

Cîntă Cucu în vîrf de plop
Cătră popa Avel Pop,
Și-i strigă cam pe răstit,
Să nu fie năcăjit
Că lumea l'a părăsit;
Că el zicea la Rusale;
Cînd mergea pe drumul mare
Cu crucea — la preumblare:
— »Cîndva, după moartea mea,
Dacă vr'un drac mă întreba:
Popo, unde-i turma ta?«
— »In cocini — la — Oravița!
Pe congruă i-am vîndut,
Cum făceam și mai de mult,

Cîntă Cucu dela Ost,
De fală-a fost satul nost
Și-a rămas ca cel mai prost.
Azi avem partide două,
Rușinați treizecișinouă,
Impărți-i-ar dracu 'n două:
O parte să-și ducă lui,
Cealaltă — ahețo 'n cui,
Că nu trebuie nimănu.
Fi Cucule cu răbdare,
Să ți-i spun pe fie-care,
Ascultă, te rog, de poți,
Cum ți-i înșir ici pe toți:
Petru Vuia c'un ficior,
Iacob Trop — prietinel lor,
»Drama« Ianoș Brusture,
Sboară ca un fluture,
Apoi vine »una — alta«
George Toma, Iosif Stanca
Și cu Scroafa Petru Gaita.
Iacob Trop toarnă 'n vâlău
Să lingă Todor Săbău.
Încă una am să-ți spun:
Josini Loston e nebun:

El umblă plîngînd prin sat,
 Zicînd că Avel la 'nșelat
 Și l'a dus ca pe un beat.
 Simion Moș — Vrăjitoarea,
 Care a 'nghițit lipitoarea;
 Emil Kneffeli Stegarul,
 Cu Todor Stretcu măgarul;
 Lui Căreba n'ai ce-i face, —
 S'a dus dracului și pace!
 Pavel Stretcu-i mînios,
 Că n'a primit nici un os;
 Iacob Beloane-i cumet,
 S'a djurat cu mîna'n pept;
 Petru Cușu-i cumăt mare,
 Inșă minte nu baș are;
 Petru Stretcu-i un lingău,
 Ce'și bagă nasu'n vălău, —
 Ba mai bine 'ntr'alt loc — zău!
 Simeon Frent, barbă — mare
 Lual'ar dracu 'n spinare
 Și-apoi sătul de răchie
 Să-l ducă 'n căntălărie!
 Martin Iosa-i ogrisit,
 Iosif Neda — un prăpădit
 Și Căiman foarte trudit:
 Achim Toader, dă cu bitu,
 Iancu Bobu-i tăia flitu;
 Iar Sorincă Șchiopătînd
 Sta și el cu ei la rînd.
 Nătăflete-Achim Jivan
 E mult mai prost de cît an;
 Dar Ciripa — lulă mică,
 Cum scrumul pe barbă-i pică,
 Iacob Pinteă — om neom:
 Ce făcuși tu în vagon?
 Toma Cincu năcăjit
 S'ar fi dus și n'a îndrăznit.
 Todor Stoicu s'a jurat
 Că 'el voturi n'a căutat.
 Da 'n Caraș cît a umblat
 Pe toți i-ar fi cumpărat;
 Mai avem o buruiănă
 Prietin cu popă — Petrană,
 Buni dracului de pomană!
 Zi-le Cucule răstit:
 —Mult mă mir, cum n'ați prostit?
 Toți credeam, că la Rusale
 Veți prosti, cu mic cu mare.
 Zi-le Cucule cum poți:
 —»Doamne, prosteste i pe toți,

Să se mire 'ntreg Bănatu,
 Să ne înveselească satu,
 Doară vom scăpa de dracu!
 Că acești afurisiți
 Az îs naționaliști
 Mîne??... Șeghiști și Burdiști!

Ăla-e om, care ghicește:
 Cine-acum vă spovedește?

**Cheunoaia—Ciocnitoare
 La lume povestitoare!**

Trei surzi.

În vremurile cele bune, cînd ne era lumea așa învățată, ca acum, Toader surdul își perduse caprele, între cari era și un țap șut. Întrebat-a el săracul și de unul și de altul, de prin sat, dar înzădar, nime nu i-a putut spune unde's caprele. Ce să facă dară? A plecat după capre. Pe cine numai vedea, pe toți îi întreba: că nu au văzut caprele? Tot așa întrebînd și căutînd, a dat de un om cosînd iarba pe o coastă de deal. Apropiîndu-se de acesta l'a întrebat:
 — N'ai văzut cumva niște capre pe aici?

— Cît vezi cu doi ochi pînă pe colo pe coasta celuiialt deal, tot e al meu! (răspunse întrebatul întrocîndu-se spre deal și arătîndu-i cu mîna).

— Pe acolo ai văzut trecînd caprele mele? zise Toader.

— Așa singur singurel precum mă vezi toată eu o cosesc! li-a răspuns întrebatul din nou.

Toader: Dacă-mi va ajuta Dumnezeu să le găsesc, pentru binefacere, te cinstesc cu țapul cel șut!

Cu aceasta luîndu-și rămas bun dela omul cu iarba, a plecat după capre în cotro îi arătase acesta; și trecînd dealul, dete de capre. Toaderul nostru aflîndu-și caprele, plin de bucurie, s'a întors pe la omul cu iarba, ca să-i dea țapul și să-i mulțumească.

Sfîrșindu-și mulțumita, voios, a plecat, lăsînd țapul la cosaș.

Cosașul: Măi omule! ce-mi lași ța-
pul acesta aci pe cap? se răsti cosașul
cătră el.

Toader: D'apoi alduiască-te D-zeu,
om bun, nu-i pofti doară se împart tur-
ma cu d-ța! eu gîndesc, că am făcut
destul de omenește pentru osteneală!
Și tot așa:

Cosașul: Măi om de potcă, nu-mi
pune ța-pul acesta pe capul meu, că
nu-i al meu!

Toader surdul: Fire-ai al Dracului
omule! eu așa cuget, c'am făcut destul
de omenește, apoi ce mai vrei?

In decursul gîlcevei, iată un popă co-
borînd pe o iapă sură, călare, în jos pe
cale. Cum îl văzură, iute amîndoi pri-
cinașii se duseră cătră popa la ponoslu,
îl opriră și începură a-și spune fie-care
jalba.

Atunci popă: Apoi dragii mei oameni
vom merge la lege, și dacă dv. îți pu-
tea jura, că — iapa e de furat și e a dv.,
atunci fie a d-voastră, n'am ce face, eu
însă am cumpărat-o!

Din plîngerile regruților.

Frunză verde lemn chitat,
Lucru greu și întristat
E plîngerea unui soldat,
Cînd de-acasă a plecat,
Cu mîndruța mîna a dat
Și frumos s'or sărutat,
Iar din gură-a cuvîntat;
— »Mîndruliță draga mea,
Tu să faci cum vei putea,
Să'mi plătești cătănia,
Să'mi ușurezi viața;
Că toți ficiorii merg la joc,
Numai eū stau la »șalbok«.

Frunză verde, iarbă sacă,
Spusuti-am mîndruța dragă
Toată ramura s'apleacă,
Pîn' ajunge la pămînt
Și mă 'ntreabă de ce plîng?
— »Plîng, ramură și jălesc,

Că pe mîndra n'o 'ntîlnesc,
Două vorbe să-i vorbesc;
Două vorbe tănuite,
Să mă poată ținea minte,
Că mi-a fost mult dragă mie
Din mica copilărie!«

Frunză verde de susai
Ști tu mîndro ce ziceai,
Cînd erai de doisprezece
Și 'mi făceai inima rece,
Noi ziceam că pîn' la moarte
Nimenăa nu ne desparte.
Dar eu văd mîndruța bine,
C'o să rămii făr de tine,
Grîji, că și tu-i rămînea
Ca o biată rîndunea
Care sboară singurea
Și nu-și află părechea!

Frunză verde de smochine,
Cînd gîndesc mîndro la tine,
Sacă inima din mine,
Că's prea departe de tine,
Da' ai fi în sātul meu,
Doar nū mi-ar fi așa greu!
Poate mi-ar fi mult mai bine
De-ai fi și tu 'n sāt cū mine!

Arde, Doamne, pădurea
Să se facă drum prin ea,
Pe cărări să crească flori,
Să nu vie mîndruța'n zori,
Florile să le plivească
Cu mine să se 'ntîlnească.

Frunză verde ș'o nua,
Mult mă 'ntreabă inima:
Dòare-mă ceva, ori ba?
Eu tot zic, că nu mi rău:
Lacrimile 'mi curg părău!
Cum ne-am despărțit noi lele
Pe obraz cu lacrimelē!
Cēlui ce ne-a despărțit
Fie-i moartea de cuțit,
Să moară nespovedit;
Fie-i moartea de 'necat
Să piară neîngropat,
De sfîntul soare uscat.

Adunate de Gligor Borozan soldat.

Hora țărănilor.

Cîntă Cucu 'n grădinuță,
Frumoasă-i a mea mîndruță,
E frumoasă'n serbători
Cînd iesă între feciori,
Să punie, să rumînește,
Ca să vadă cît plătește?
Că de nu s'ar rumîni-
Nimănui n'ar trebui.

Frunză verde iedera,
Ascultă mîndruța mea,
Lasă mi-te de iubit,
Că fața ți-s'a sbîrcit,
Păru 'n cap ți-s'a albit;
Ochii 'n cap ți-s'or băgat,
Dinții din gură au picat.
— Ba eu bade, nu mă las,
Se mai trag pe cît am tras:
Că m'am uitat în fîntină
Și-am văzut, că nu-s bătrînă!

Mîndra mea-i tot la oglindă
Și gunoiu-i pînă 'n grindă,
Iar p'afară
Nouă cară;
După ușa
Pînă 'n gușă.
Bate mița cu furcoiul
Să măture ea gunoiul!

Cîntă Cucu 'n virf de fag,
Fetelor ce li-i mai drag?
De potica cu albele
Și de badea cu inele.

Drăgulița mamei fată
A rămas nemăritată:
De urită, nu de altă.

Fata care-i măricea
Face cruce cu stînga

Și se roagă 'n serbători,
Ca să-i vină pețitori.

Frunzuliță busuioc
Haideți fete să vă joc,
Să jucați barem cu mine.
Dacă nu vă joacă nime.
Sînteți multe ca iarba
Și tinere — ca maica.

Iarbă lată sub părete,
Un ficior la șase fete;
Frunză verde de cucută
Cinci îs surde, una-i mută.

Te țini mîndro floare aleasă,
Și n'ai nimica pe masă
Nici iosag pe lîngă casă;
Numai cloșca și un pui
Și cizmele vechi în cui;
Numai șurtul și țundra
Și jocul Dumineca.

Poți tu mîndră fi făloasă,
Podu-ți țese, podu-ți coasă.
Firele de peste cot
Vîndură grîul din pod;
Iar brățarea dela mîna
Ii făcută pe făină
Și 'mpănată pe slănină.

Mîndra 'naltă și voinică
Doarme lîngă mămăligă;
Mămăliga ferbe 'n oală
Ea cu somnul se omoară.

Este o fată 'n sat la noi,
Se fălea cu șase boi;
Se fălea, dar nu-i avea,
Ci pe uliță-i vedea!

Cîntă cucu pe sălcioară
Este-o mîndră bălioară:
Cum se scoală, caută'n oală.
Nici ochii nu și-i deschide
Pînă și caută prin blide.

Cucule pasăre blindă
Du-te pe sate și cîntă
La toată fata frumoasă

Care nu știe să coase.
Dar știe unde-s inele,
Unde-i șatra cu mărgelile
Și potica cu albele.

Fetele care-s avute,
Toate-s galbene și slute.
Dar nu-s galbene de chin,
Ci de-amar și de suspin,
De suspin și de oftat
Gîndind tot la măritat!

La ferești perini cu cipcă,
Grajdul d'o lature pică;
Paturi domnești prin odaie,
Grajdu acoperit cu paie;
Mobile frumos sculptate
Masa goală de bucate;
Așa-i la unii pe sate.

La crucea de mărăcină
Merg fetele să se 'nchine,
Sîmbăta, Duminecă,
Să se poată mărita.

Mîndra-i harnică de lucru
C'a avut noroc în Cucu,
C'o cîntat de o-a sculat
Să n'o mince muscă 'n pat!

Mulge lele vacile,
Cînd le mulg și altele.
— Da mulge-le, zău, de mine,
Că le-oi mulge și eu mîne.

Mîndra de făloasă mare
Nu poate merge pe cale:
Cînd e tină, lunecă,
Cînd e cald să 'npedecă.

Fost'ai mîndră cînd ai fost
Și de dulce și de post.
Fostai dragă cui și cui
Dar acuma nimănu.

Măritam-aș și eu, zău,
Dar n'am țol și lepedeu.
C'am avut unul cam rău:
Și atita l'am purecat
Pînă tot l'am sfîrticat;

Și-am avut unul de câlți
Și tot mi-l'a ros un hîrț.

Frunză verde ca iarba
Am o mîndră frumușea:
D'am avut și doi porcei,
Și-or perit de groaza ei!

Măi bădiță, lelea ta
Cu cine o sămîna?
Că de-i puni căldarea 'n mînă,
Dracu zice că-i Română!

Cîtui fata de micuță
Fură banii din olcuță
Și ia sugări la ficiori
Ca s'o joace 'n serbători.

Aur din băile vechi,
Tot îi la fete 'n urechi;
Și argintul cel vestit
Tot îi la fete la gît.
Pe degete's înșirate,
Și săracuța mătasă,
Grea-i pe lelea cea făloasă.

Adunate de Francisc Ioan, din Perul.

Frunză verde iarbă neagră
De cine dorul se leagă,
Nu-i mai om cu mîntea 'ntreagă,
De cine dorul se ține
Nu-i mai om să-i meargă bine.

Frunză verde de sălcuță
Am avut și eu mîndruță
Și-au pus'o dracu'n căruță:
Eu am tot strigat să stea,
El mai tare o ducea.

Sărace mîndrile mele
Cum ară dracu ele;
Cu trei ară, cu trei grapă,
Cu trei samănă la ciapă,
Și le duce de le-adapă!

Frunză verde de cicoare,
Hai mîndră la șezătoare,
Că te așteaptă al tău bădiță

Să te sărute 'n guriță
Și 'n casă și pe uliță.

Frunză verde de bujor,
Hai mîndruțo la isvor
Să ne stîmpărăm de dor,
Subt umbruța nucului
Lîngă locul tîrgului.

Fă-mă Doamne, ce mi face,
Fă-mă peana corbului
In virful Ceșului,
Să văd pe Cucu cîntînd
Și pe mîndra ascultînd.

Mîndruliță sprîncenată,
De ești bună și 'nțeleaptă,
Lasă'mi poartă descuiată,
Dacă nu poți porțița
Lasă'mi barem ferestruită.

Lasă-mă mîndră la tine.
Cînd sînt serile senine,
Că s'au aprins doru'n mine
Să dorm pe-al tău așternut,
Ca de dor să mă mai uit.

Mîndruță cu ochii mici,
Ce mă faci să viu p'aici,
Că mai sînt și alți voinici,
Mîndruță cu ochii verzi
Eși afară să mă vezi;
Eși afară pînă 'n poartă,
Să vezi dorul cum mă poartă:
Mă poartă din loc în loc,
Ca p'un om făr' de noroc.

Ochii și sprîncenele
Fac toate păcatele;
De n'ar fi ochi și sprîncene
N'ar mai fi păcate grele
Ci ar fi mai ușurele,
Ne-am putea juca cu ele.

Pentru tine pui, puiut,
Nici sara nu mă desculț;
Nici nu mă voi desculța,
Pînă hu te-oi săruta.

Și mîndro, ce-am pus de gînd?
Să plec, să te las plîngînd,
Din ochi negrii lăcrimînd,
Și eu să mă duc s'ajung,
Mai curînd la Cîmpulung.

Fă-mă Doamne un clopoțel
Să sune prin Lugojel
Să m'auză mîndra mea,
Care m'am iubit cu ea
Din copilăria mea,
Că nu-s cîne să o uit
Ci-s voinic să o sărut,
Că întii pe ea am avut!

Frunză verde de bujor
De ce mi-a fost mie dor?
Să văz mintea nanelor;
Frunză verde de scăiete
De ce mi-a fost mie sete?
Să văz mintea dela fete.

Frunză verde bob și lînte
Este și fată cuminte,
Cuminte și drăgăstoasă
De ți-e drag să-i întri'n casă
Și să șezi cu ea la masă!

Mîndră ce eu am avut,
Rea măicuță a avut,
C'asa față ș'o făcut;
Că 'n zădar e fata mîndră
Dacă-i proastă și bolîndă.

Culese de Petru Radulovici.

Cărți în valoare de 5 cor. în cinste!

Dacă abonezi „Poporul Român“ și „Cucu“ pe un an, trimițînd 5 cor. abonament înainte, primești în cinste următoarele cărți:

1. Diletantul Român, de I. Velcean. Prețul 1 cor.;
2. Sfaturi și îndrumări în afacerile de dare. Prețul 1 cor.;

3. Prima dragoste, de I. Turghenieff trad. de G. Stoica. Prețul 80 fil.;

4. Bănatu-i fruncea! de Dr. G. Gêrda. Prețul 50 fil.;

5. Teranii, de A. Cehov, trad. de Dr. L. P. Dan. Prețul 50 fil.;

6. „Cucu“ calendar umoristic pe anul 1910. Prețul 30 fil.;

7. Dragoste copilărească, de C. Murai. Prețul 30 fil.;

8. Dreptul de vot universal și secret. Prețul 20 fil.

9. Pietatea poporului Român sau cîntările Sfîntei Mării, și

10. Răscoalele Tărănești. Prețul 20 fil.

Poșta Cucului.

Simion Avram, june din Vard No. 95. — Cîntec de fată mare« nu se poate publica. Cele poporale vin la rînd. De ce nu ne culegi glume și povești?

Preotul și învățătorul din Gaiul-mic ne scriu, că în tot satul nu există nici un om cu numele: Ioachim Murgu, care i-a batjocorit în »Cucu«. — Oare ce porc de cîne nerușinat se ascunde sub acel nume, și zicea că e alegător cinstit și om de 63 ani. — Bătrîn măgar, mănîncete rușinea tîrgului! — Ai zis că ai martori tot satul: afară deci, din tufă obraznic și mișel falsificator!

Simion Miclăuș, corist în Uzdin. — Versurile:

Ști tu mîndră tare bine,

Cînd veniam acas' la tine;

Și veniam sara 'nsărat etc.

Numai în forma asta le putem publica.

Scrie-le deci în formă regulată căci cu cea încîlciată nime nu-și va bate capul, cum și-a bătut fiica mea. Apoi să lași afară părțile de cari ar roși nu numai fetele ci încă și babele. Cinstea fetelor trebuie ținută cu sfințenie. Asta o cerem dela tinerii noștri și mai ales de la coriștii cari cetesc. Fă deci așa și ți-le publicăm cu dragostel!

Redactor responsabil: F A G U R E.

Tipografia »Poporul Român«, István-ut 11.